niets of niemand afbrengen. Wat deed u in de werkkamer van den generaal?"

„Frits bevrijden, die was opgesloten."

„Frits? Wie? Luitenant. . . . ?"

„Wel neen," riep ze lachend uit, „den hond hier."

„Ah zoo. Hoe kwam die daar?"

„Dat weet ik niet. Ik denk dat hij den generaal gevolgd was."

„Hoe kwam u aan den sleutel van de kamerdeur?"

„Die had ik niet noodig. De tuindeuren waren niet gegrendeld."

„Hm! Hoe lang was u in de kamer?"

„Ik denk twee à drie minuten."

„Zoolang had u toch niet noodig om den hond uit te laten? Wel?"

„Neen," ging het meisje uitdagend voort, terwijl een vurige blos haar nog bekoorlijker maakte, „ik bleef even dralen, omdat ik het portret van luitenant Wttewael op een kastje zag staan. Te voren stond het in den salon."

„Aha! Dus de luitenant is gedegradeerd?"

„Gedegradeerd? Wat bedoelt u?" vroeg het meisje verschrikt.

„Ja van den salon naar de werkkamer?"

Een oogenblik keek het meisje hem doordringend aan, toen zei ze: „Ik geloof dat u mij welwillend gezind is. Wat wilt u doen? U kunt het feit van de gestolen plannen toch niet ongedaan maken?"

„Dat is ook niet mijn plan!"

„Wat wilt u dan doen? Laat mij maar stil heengaan. Het kost mij moeite doch — ik ben niet sentimenteel. Als ik hier bleef, zou Frits mij verdedigen en daardoor zijn carrière vernietigen en dat wil ik niet. Daarom zal ik heengaan."

„Juffrouw Boringa, ik heb nimmer hulp geweigerd aan een vrouw die in moeilijkheden verkeerde, vooral als zij dapper en braaf was — zooals u!" zei de heer Van Welderen, die hierop den tuin verliet om zich naar den generaal te begeven. Aan dezen verzocht hij eenige uren ongestoord op diens werkkamer te mogen doorbrengen, nadat hij diens aanbod om een wandeling te doen had afgeslagen. Vervolgens hield hij een praatje met de beide dochtertjes van zijn gastheer, met wie hij een wandeling door de stad deed.

IV.

Tegen den middag liet hij den generaal vragen hem het genoegen te doen met zijn zuster even op zijn kamer te komen. Toen zij beiden binnentraden, vonden zij er behalve hun gast ook juffrouw Boringa. Zoodra juffrouw Van Opheusden haar zag, wilde zij met een stijf knikje de kamer weer verlaten.

„Pardon, gaat u zitten, juffrouw Van Opheusden," zei de heer Van Welderen beleefd. „Ik heb het een en ander te zeggen!"

„U kunt wat u te zeggen hebt, wel aan mijn broeder meedeelen," gaf de dame afgemeten ten antwoord. „Ik kan u dit wel zeggen, dat niets mij van opinie kan doen veranderen."

„Ik ben van het tegendeel overtuigd," was het kalme antwoord.

„Ik moet u dringend verzoeken mij te laten passeeren!"

VEREENIGING VOOR VOLKS- EN SCHOOLBADEN.

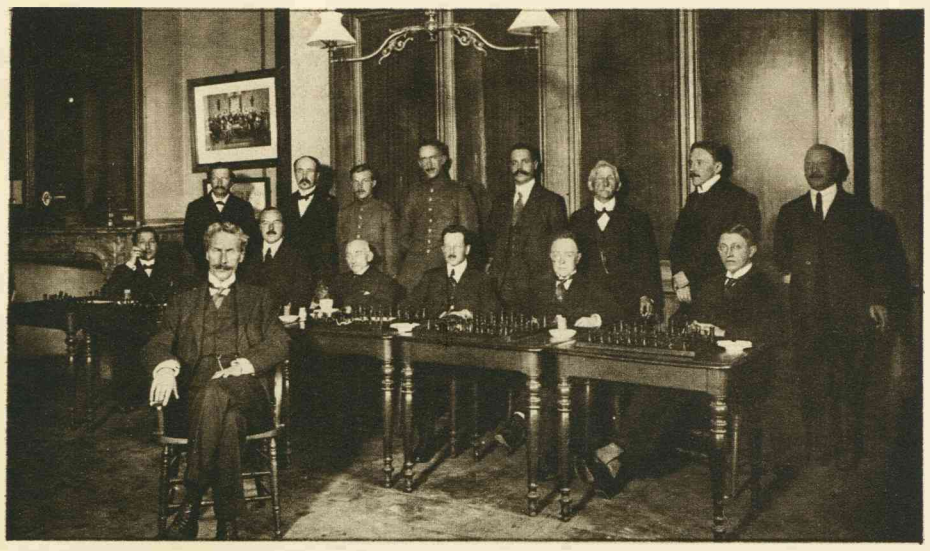
De 14e Conferentie van de Nederlandsche Vereeniging voor Volks- en Schoolbaden, gehouden op 17 Juni te Utrecht. Onze foto geeft de ontvangst der deelnemers ten Stadhuize. *(foto Jochmann)*

COMMANDANT EN MEVROUW MAC-ALONAN,

de leiders van het Leger des Heils in de Nederlanden, zijn op order van Generaal Booth naar Londen gegaan, waar zij een belangrijke aanstelling aan het Internationaal Hoofdkwartier hebben aanvaard. De nieuwe aanstelling van den Commandant is „Internationaal Secretaris", en hij zal regelrecht aan den Generaal verantwoordelijk zijn voor den arbeid van het Leger des Heils in Nederlandsch-Oost-Indië, China, Korea, Japan en Zuid-Afrika.

UIT DE SCHAAKWERELD.

Verleden week speelde in het Leeskabinet te Rotterdam de bekende schaker Loman een blindpartij tegen 6 borden tegelijk. De heer Loman verloor er geen, won er twee en maakte 4 remise. Vooraan op de foto de heer Loman.

ALGEMEENE NEDERL. ZENDINGSCONFERENTIE.

Den 16en Juni werd op „Guntersteijn" te Breukelen de laatste dag gehouden van de 29e Alg. Ned. Zendingsconferentie. Gedurende de lunch-pauze werd door de conferentie de in de Vecht gelegen motorzeilboot „Jong-Holland", bestemd voor de dienstreizen der Zendelingen op Nieuw-Guinea, bezocht.

„Ik moet u integendeel dringend verzoeken te gaan zitten. Ik heb u iets zeer *belangrijks* te zeggen."

Hij legde zoo'n eigenaardigen nadruk op zijn laatste woorden, dat ze op een stoel neerzeeg, terwijl ze hem een schuwen vijandigen blik toewierp. De generaal keek zijn vriend verwonderd en onaangenaam verrast aan.

„Wat beteekent dat alles?" vroeg hij.

„Ik heb het raadsel van het gestolen plan opgelost," begon de commissaris langzaam, „en meen te mogen gelooven dat juffrouw Boringa onschuldig is."

„Drommels!" riep de generaal uit.

„U meent te mogen gelooven!" herhaalde juffrouw Van Opheusden ironisch. Zij leunde achterover in haar stoel en keek den heer Van Welderen uitdagend aan.

„Vind u goed, dat ik voortga?"

„Neen," klonk 't hard, „de plannen zijn op haar kamer gevonden in een gesloten lade; zij wist waar mijn broeder zijn sleutel verborg, dat is voldoende."

„Is dit alles wat u weet aan te voeren?"

„Ja, is dat niet genoeg?"

„Voor mij niet. Zeg, amice, bekijk de plannen nog eens nauwkeurig! Neen, juffrouw Van Opheusden, ik moet u beslist verzoeken hier te blijven."

„Wat wilt u van mij, mijnheer?" riep juffrouw Van Opheusden woedend uit.

„U vergeet dat ik niet alleen een vriend van uw broeder maar ook een officieel persoon ben!" — „Ba, een politieman!"

„Juist! — Hoelang denk je wel, Opheusden, dat het duren zou deze plannen te calqueeren?" — „Nu, een uur!"

„Akkoord! Juffrouw Boringa was echter slechts vijf minuten in je kamer!"

„Groote hemel, kun je dat bewijzen, Van Welderen?"

„Uw beide dochtertjes vertelden 't mij; ze waren met juffrouw Boringa in den tuin." — „Kinderkletspraatjes!" siste juffrouw Van Opheusden. Ze was doodsbleek.

„Die door „Stropdas" bevestigd werden," was het antwoord. „Waarom vertelde u aan juffrouw Boringa waar uw broer zijn sleutel verborgen had?"

„Och, dat kwam zoo in de rede te pas!"

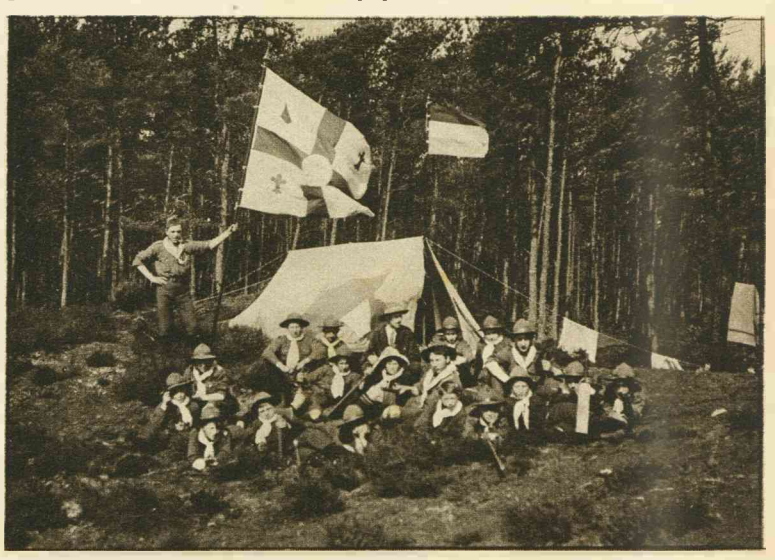
„Hm! De tuindeuren waren niet gegrendeld en de terrier was in de kamer opgesloten. Juffrouw Boringa en de kinderen hoorden den hond janken, daarop draaide de juffrouw aan den knop en de deur ging open."

„En de plannen in haar schrijftafel?"

„Hm!" bromde de commissaris nijdig. „Luister, juffrouw van Opheusden, ik heb over dezen diefstal een uitvoerig rapport geschreven; het zit in deze verzegelde enveloppe. Ik deel hierin mede wie den hond in de kamer bracht en de tuindeuren ontgrendelde; wat er gedaan werd om de verdenking op een onschuldige te werpen; hoe er een sleutel op juffrouw Boringa's schrijftafel gemaakt werd; wie den sleutel maakte en wie den smid betaalde. Ik wil u dit rapport geven in ruil voor 'n briefje van uw hand, waarin u betuigt volkomen verzekerd te zijn van de onschuld van juffrouw Boringa." — Geen antwoord. Juffrouw Van Opheusden stond tegenover den commissaris sprakeloos, de oogen vol haat. — „Indien u weigert," ging Van Welderen rustig voort, „geef ik het rapport aan juffrouw Boringa . . . ." Nog geen antwoord. — „. . Die het te harer verdediging zou kunnen aanwenden en daartoe aan . . . . luitenant Wttewael zou kunnen zenden! Stemt u toe in den ruil?" — Eindelijk sprak ze. — „Ja," klonk het. „Morgen zal zij hebben wat u verlangt." — Van Welderen deed de deur open en boog, terwijl zij de kamer uitstormde. — „Wie had kunnen denken, dat mijn zuster uit minnenijd zoo iets zou doen," zuchtte de generaal. „Maar vriend, doe mij een genoegen en vernietig dat pakket!"

„Niet noodig," lachte de heer Van Welderen, „er zit slechts wit papier in."

v. d. Z.

GROEP III DER UTRECHTSCHE PADVINDERS.

Een kijkje in het kamp van groep III der Utrechtsche padvinders, dat op Hemelvaartsdag onder leiding van den vaandrig J. Kraak Jr. te Den Dolder is gehouden. Deze groep gaat uit van de Chr. Jongemannenvereeniging en bestaat ruim een jaar.